sint fū proxima relationum realium si non desit alia requisita? Resp. affirm. Ita Conimb. in logicā cap. de relatione et cap. de oppositis et communiter omnes. Probatur quia convenientia est ratio fundandi relationis identitatis, ergo disconvenientia erit ratio fundandi relationis diversitatis.

Tenet oppositum Valencia 1a parte in materia de trinitate disp. 2. sect. 6. § 2o. docens diversitatem, et dissimilitudinem non esse relationes sed negationes. Innititur tamen quia si diversitas sumatur negative sint negationes, tamen fiat non est negatio, sed relatio realis (si alia adsint requisita) quae proxime fundatur in ipsa negatione, et in ratione fundandi.

diversitas

Caput 2m.

De actione et passione.

Actionem et passionem esse rationes fundandi relationes reales inter agens et passum ab omnibus approbatur. Ponitur item relationes fundatas in actionibus, manere et transactis actionibus (quod prudenti est his omnibus fundandi) et communiter conceditur, et si non est quaestio hoc disputemus. Sunt tamen aliqua quae utile sunt enucleanda.

Quaestio 1a est transacta actione quae erat fundamentum proximum unius relationis realis manerat eadem realis relatio in subiecto, an ergo ratio amittat eadem specie. Resp. manere eadem ratione relationem. Ita Conimb. in logica cap. de relatione et Suarez disp. 47. sect. 11. num. 9. Probatur 1o. quia (?) generat eadem denominatio relativa, sed hoc non fiat quen-

3 F 1

intra ab alia relatione distincta, ergo eadem numero relatio generat,
2º quia si daretur alia relatio numero distincta daretur alia actio quae esset ratio
fundandi et hoc relatio 1º daretur: sed non datur alia actio, ergo
nec alia relatio. 3º quia nemo dicet Virginem Matrem habuisse in
1º instanti generationis Christi D. unam relationem Matris et postea aliam
acquisivisse: ergo idem dicendum est in aliis. Unde colliges actionem esse
rationem fundandi relationem, non vero esse rationem conservandi illam, quia actione
transacta potest relatio permanere.

Quaeritur 2º si unus effectus pereat
et postea reproducatur ab alia causa, habeat sine reproductus relationem ad eam
illam, quam 1º acceperat esse. Respondeo affirmative. Probatur quia Virgo Mater habebat
eandem relationem ad Christum D. divina virtute suscitatum quam habebat
aliunde in vitam mortalem, immo et eadem numero in caelo habet, et Virgo
Mater ad Christum. Et Christus D. mortalis et suscitatus eadem re-
latione respiciebat Virginem Matrem: ergo idem dicendum est de aliis
effectibus reparatis ad suas causas. Probatur a priori quia relatio effectus ad causam
fundatur in esse effectus, quod esse ipse effectus accepit a causa: atque esse quod Chris-
tus D. in resurrectione accepit fuit illud esse, quod a Virgine Matre ac-
ceperat: ergo Christus D. suscitatus habebat eandem relationem non solum in specie
sed etiam numero, siquidem relatio virtute actionis determinatur: unde si fundamentum est et
numero unum est idem numero, eadem numero erit ipsa relatio.

Notabis 1º ad hoc 2º genus relationum
spectare aliquas plures relationes fundatas immediate in potentiis activis, non quidem in
ordine ad effectus possibiles, sic enim non haberent terminos existentes: nec

p ordinem ad effūs ẽxistentes, q^a tales relaões rigorosè sunt c̃ongeneris, siquidem sunt relaões causarum ad effūs sed in ordine ad c̃oes passivas in qq potent̃ producere effūs, ut si Deus ꝯ̃parcemus intellectus agentem p ordinem ad intellectum patientem supposito qd distinguantr.

Dico prim̃o q^a cum n̄ detr ibi actio in illa ꝯsideraãe n̄ hẽt talis relaõ fundamentum proximum. Sed probabilius existimo n̄ dari ibi sub illa ꝯsideraãe realem relaõem, q^a n̄ datr aliqd fundm proximum talis relaõis.

Notabis 2° in opinione aliquorum, n̄ solum in effũ dari relaõem realem ad causam, sed et in passione ad causam et ad effectum, et sibi in actiõe ad causam et ad effectum, q^a sicut passiõ sive actio pot hẽre raõem fundamenti remoti et proximi. Sed probabilius sentio n̄ dari ibi tales relaões ad defectum fundamenti proximi distincti a fundamento remoto, nec ꝯtra hoc ẽ aliqd argum^m.

Caput 3^m

De mensura et mensurato.

Quaeritur 1^a. Utrum relaõ quae fundatr in mensura ad mensuratum, sit relaõ p̃dicamentalis. Ante resolutionem sciendum ẽ mensuram quae ẽ fundm proximum relaõis realis, de qua hic agimus n̄ ẽe mensuram adequationis, qualem hẽt Deus eius cultus compãraãe alterius, sed ẽe mensuram perfectionis, qualem vendicat altm rem albas &c. quod

Dis igitr neg^e. Ita divus Thom. quem sequtr Fonseca S. Metha

in q. 4. art. 4. Suarius disp. 47. sect. 13. n. 6. Probatur quia
obiectum et actus, quae sunt relata non mutua, quae ex communi opinione
illa sunt, quae non habent ex utraque parte relationes reales, sed ex una
datur relatio realis, et ex alia relatio rationis: atque ex parte actus datur relatio
realis, ut ostendemus quaestione 2a: quia ex parte obiecti non datur relatio re-
alis, neque etiam praedicamentalis: quia relatio quae fundatur in mensura non
est relatio realis.

Oppositam sententiam tenent Gregorius in 1o
distinct. 30. q. 3. Caietanus 1a parte q. 13. art. 7. asserentes scibile
referri ad scientiam relatione reali, non quidem per relationem, quae sit in ipso scibi-
li seu in ipso obiecto; sed per relationem quae est in ipsa scientia seu in actu
intellectus, et in hoc inquiunt consistere relationem rationis correlativi non mutu-
i, quod scilicet refertur per realem relationem non in se ipso intrinsece exi-
stentem, sed existentem in alio correlativo.

Ceterum hallucinantur egregie ut probat
Suarius supra n. 10. sic enim diceretur et Deus referri ad creaturas
per relationem realem quae non in ipso Deo, sed in creaturis consisteret,
quod tamen est absurdum. Deinde ostenditur falsitas istius opinionis quia in
scientia unica tantum datur relatio realis quidem dicitur dependentiae, [illegible] [illegible]
obiecti: atque una et eadem ratio non potest fundare denominationes oppositas, quales
sunt mensurati et mensurae: quia subtilium est asserere ut tamen dicimus
obiectum mensurare seu mensuram relative per relationem quae sit in ipsa scientia
per quam scientia dicatur mensurata.

Quarta conclusio. Relatio quae fundatur in mensurato

ad mensuram sit realis. Resp. affirm. Ita Divus Thom. quem sequitur Suarius disp. 47. q. 15. n. 6. Conimbr. cap. de relatione q. 2. art. 2. Probatur q.a in actu, eius habitu, et potentia cum obiecto dantur omnia requisita ad relationem realem; sed actus, et habitus, et potentia sunt mensurata cum obiecto quod est mensura. ergo in mensurato ad mensuram datur vera relatio realis, et predicamentalis.

Sententiae oppositae patrocinatur Vasquez 1.a p.e disp. 173. ar. 3. Arguit. esse mensuram perfectionis non indicat diversum genus relationis: ergo ex eo quod obiectum sit mensura eius actus, non bene colligitur 3.m genus relationum. Probatur antecedens quia omnis causa est mensura perfectionis eius sui effectus, siquidem effectus totam suam perfectionem vendicat a causa; atque relatio quae fundatur in effectu q.a causam efficientem non constituit diversum genus relationum sed est in 2.o genere nempe illarum quae fundantur in actione et passione: ergo esse mensuram perfectionis, non indicat diversum genus relationum.

Resp. negando antecedens ad cuius probationem distinguo Maiorem concedo omnem causam esse mensuram sui effectus si nomen mensurae accipiatur late: nego si accipiatur in genere prout significat mensuram per nimium proportionis ex tendentia, et commensuratione quia aliqua ad ipsam mensuram tendunt, et ipsi mensurae commensurantur tanquam obiecto, et tanquam extrinsico fini, ad quem per se 1.o et intrinsice ordinantur: et ita se habent actus, et habitus et potentia cum obiecto, non vero effectus cum efficientibus cum suis causis. Unde

oïado tenï et nego ôiam.

Inferes hic actum, et hum, et pcam referri ad abtr et relata transendentalia sive aliq abtm ïitat sive hoc n, ab tn n tollet qt referantr ad abtm ïtiter relaôibus pdicamentalibus, qm n mensurabilitas transendentalis includatr in essiâ, im̃. sit ipsa met essiâ atus, hus et pâd. tn commensurabilitas pdicamentalis ẽ fiâ superaddita uirtute distincta ab illorum essiâ.

Notabis 1o. n sol relaôes 3i. generis ee n mutuas: qa creaturæ in ordine ad Deum, humanitas Chysti in ordine ad Verbum diuinum sunt relata n mutua, et tn relaôes quis hent creaturæ ad Deum et humanitas ad Verbum n sunt 3i. generis, nec in creaturæ p Deum, nec humanitas p Verbum specificatr, ideo reuocantr pad 2m. genus.

Notabis 2o. solas relaôes 3i. generis ee n mutuas pse et rôe fundamenti proximi et ita dicam qa mensura nâ sua et pse n ordinatr ad mensuratum: un alia relata, q n sunt 3i. generis, si aliq sunt n mutua, ẽ rôe alicuius repugnantiæ q datr in uno extremo incapaci relaôis realis. ut pt in respectis Dei ad creaturas Verbi ad humanitatem.

Q. 6a

De ess relaôis pdicamentalis

Caput 1m.

Utrum terminus sit aliquid respectivum an absolutum

Quaeritur 1º. Utrum terminus relationis non mutuae sit aliquid respectivum an absolutum? Resp. absolutum. Ita Scotus quem sequuntur Vasquez 1. p. disp. 47. cap. 5. Suarez disp. 47. sect. 6. nº 14. Hurtado disp. 15. Metaph. sect. 7. nº 17. Probatur facile quia terminus relationis praedicamentalis debet esse realis, atque respectivum quod datur ex parte termini relationis non mutuae, est relatio aliqua rationis: ergo non potest esse terminus relationis praedicamentalis. Minor patet, nam non datur in Deo realis relatio ad creaturam ut supra diximus. Maior traditur a Suarez supra sect. 8. nº 1º. et Hurtado sect. 6. nº 31., et probatur quia relatio realis ante operationem intellectus est ens ad aliquid simpliciter, et sic terminum talem esse: atque ens rationis sive sit relativum, sive negativum non est aliquid simpliciter cum sit simpliciter nihil: ergo non potest esse terminus realis, ergo terminus debet esse aliquid reale.

Opposita sententia defenditur a Fonseca 5. Metaph. c. 15 q. 4. sect. 4. et ab aliis quos citat, qui opponunt Paternitas divina quae terminatur ad filiationem divinam quae est quid relativum, et non absolutum: ergo et paternitas humana terminabitur ad filiationem humanam et non ad substantiam filii. Resp. negando consequentiam dispar ratio est quia paternitas divina est per se subsistens, et non resultat in patre ex positione termini, ergo non praesupponit suum terminum: at paternitas humana intelligitur resultare in patre ex positione sui termini ut communiter dicitur a philosophis, cum ergo filiatio non praesupponatur humanae, siquidem est simul natura cum illa, et aliquid terminus debeat praesupponi, et paternitas ex illius positione, seu praesuppositione intelligatur resultare, plane sequitur non posse filiationem humanam esse terminum paternita-

tertis

Respones spiraõ activa n̄ ē pse subsistens, et terminatur ad aliam relaõem, nempe spiraõem passivam: q.º et relaõ pdicamentalis q̄ n̄ sit pse subsistens terminatur ad relaõem. D. regando ōtiam et raõ ē q.ª spiraõ activa divā debet destingui realiter a tiõ ad quem terminatur, cum igitur actiõ divā q.º datur in Spiritu Santo n̄ destinguatur realiter ab spiraõe activa n̄ pōt spiraõ activa hēre illam ut terminum aequivalenter debet hēre ptiõ spiraõem passivam.

At paternitas hūa illis aptime intelligitur q̄ ē destincta atiõ q̄ tuis ōstituatur qd absolutum. Un raõ destinctiõis requisita inter relaõem et terminum, ut spiraõ activa rei terminetur ad relaõem, n̄ ut paternitas hūa ad filiaõem. Et hinc ē qd spiraõ passiva n̄ ad spiraõem activam cui apponitur, sed a patre ad filium pōt ōstituunt unum principium spirandi terminetur, q.ª ab hoc principio ē realiter destincta.

Colliges 1.º pōe gēt relaõem pdicamentalem hēre ptiõ aliam relaõem pdicamentalem ut illis si habeas sciam de aliqui pdicamentali relaõe, tangir de obto sibili: at in hoc eventu relaõ q̄ ē absolute sūa sumitur natur d n̄ ē apposita relaõi sūe, sd fundat ipse relaõem quandam raõis, q̄ ē apposita per relaõi sūe: qr aut dicimus unam relaõem n̄ pōe terminare ad aliam, intelligimus de alia sibi apposita.

Colliges 2.º patrem et sic de aliis relativis n̄ definire p filium formaliter, qr dicitur Pater ē qd dicitur filium: sd p[illegible]

filiationis tanqm per suum terim, aeqiv inde e dicere pater e qd respicit filium ac dicere, pater e qd respicit hominem in q e relaō filij s. filiaō. Ac sic paternitas e apposita filiaōi et appositiōi fratri, qd e et apposita subiō filij et tiō fratri, sine cuius cognitiōe ipsa rel n pōt perfecte cognosci talis paternitas.

Dico 2a. Qd tiis relaōis mutuo sit respectivus? Resp negā. Ita [illegible] citati gla 1a. pro ista sntā. Pbr gā posito fō et tiō statim resultat relaō (ex nā rei): gō tiis e absolutus et n respectivus. Pbo ōtam, gā relaōis sunt rel nā teste phō, qd demonstrat ij neī e ad minimum intelligendum. atq n pōssunt ee rel nā si relaō apposita tiis rel: gō n e tiis. Pbo min. gā inr ea q sunt rel nā n pōt unum alteri supponi cū aliqā prioritate nāe. atq ex eo qd relaō una debeat resultare posito illius tiō, iam ista tiis e prior prioritate nāe qm sit relaō: gō si relaōis sunt rel nā et testatr phis, n pōt una ee alterius apposita tiis.

Sntā adversa traditr a Ferrariensi 2o. ōtra gentes, Capreolo et alijs qs citat et sequitr Valencia 1a. pē q. 13 puncto 4. Pro qā unicum ppono argm. Si relaō mutua terminaretr ad absolutum e illud absolutum eet neā. positivum e pōt eē relaō negativum: neutrum dici pōt: gō n terminatr ad absolutum. Pbo 1am pem minoris gā relaō transcendentalis [illegible] suptbs pōt terminari ad negaōem: gō et relaō predicamentalis n neā terminabitr ad qd positivum. Pbo 2am pem min. gā tiis relaōis mutuo si eet qd absolutum, eet fr relaōis apposita: atq negaō n pōt ee fr relaōis apposita mutua et realis sicq hoc n pōt identificari cum re=

378

gatione: g° n° e qd absolutum neg^m.

Respondeo 1am prim minoris, ad illius pro-
batiem dico aiis et nego ötiam maior eā q° g° rūs transcenden-
talis pōt eē n° mutuus, aqin n° postulare tēim eādem: et relaō
pdicamentalis mutua n° pōt n° postulare tēim positivum et pōt
exphāe 2^m pīs minoris. Vein ne aligs aponat instantiam de
pdicamentalibus n° mutuis: hō et hēt suum eē pordinem ad
tēim, aqin si hēt eē reale, et re uō hēt tūs debet et eē reale
verdicare. qd n° carnit in respectibus absolutis q sunt absolu-
ti, et hēt suum eē, n° in ordine ad tēim, sd in se ipis.

Inferis 1° pdicamentalem relaōem
reqrere eētiam realem sui tēi, et actualem, q° si sufficeret eētia
possibilis tēium, cum possibiles sint infiniti actus intellectus pducibi-
les ptotam aeternitatem ab illo Divini Patri: cum de facto dar-
entr in intta Divini Patri n° tot gr plures relaōes pdicamenta-
les ad illos actus. Inferis 2° pdicamentalem relaōem dependere
ab eētia actuali sui tēi et sine illa nec denominata pōt denominare
suum subbm, sicut n° ubicatio nec denominatus pōt denominare rem locatā
eē p ordinem ad lūm imaginarium seu extrinsicum: nec duraō dura-
ntem eē pordinem ad tempus imaginarium: sic relaō n° denominat su-
subbm eē pordinem ad suum tēim actu eētentem.

Caput 2m.

Utrum sit unus vel multiplex per unitate seu multipli-
citate relaōis

Dub.a 1.a Utrum quoties unum relatum respicit ad plures terminos non in recto subordinatos unica tamen relatione illos respiciat? Resp. aff.e quia quodlibet relatum respicit unica relatione suum terminum adequatum: atque termini subordinati licet sint in entitate plures, constituunt unum terminum adequatum: ergo relatum illos unica relatione respiciet, ut genus respiciat speciem et individuum.

Dub.a 2.a Utrum relatum ad terminos non subordinatos, quos tamen natura sua plures postulat et ad quos eodem modo se habet, unica relatione referatur? Resp. aff.e Ita Fonseca 5. Meta. c. 15. q. 5. sect. 1.a et 2.a Suarius disp. 47. sect. 17. no. 20. Conimb. cap. de relatione q. 3. Probatur quia non [illegible] unica non relatione speciei 2.o individua, respicit omnia sua inferiora quae natura sua plura postulat et ad quae eodem modo se habet: et idem dicendum est de alijs omnibus casibus: ergo intentum. Quod si non cognoscatur per ordinem ad aliqua inferiora, in ordine quae antea non cognoscebatur, aliam relationem habebit per quam omnia respiciat, et probat 1.am.

Dub.a 3.a Utrum relatum quod refertur ad plures terminos non subordinatos, postulans tamen illos ex natura sua, ita ut non eodem modo se habeat erga illos unica relatione referatur? Resp. neg.e probatur exemplis. In toto compositione partium nempe materiae et formae, in individuo ad genus et ad speciem. In eodem signo ad potentiam et adequatum significatum. In eadem persona 1.a divina ad Filium et ad Spiritum Sanctum ad Filium non refertur Paternitate, quem producit per intellectum ad Spiritum Sanctum spiratione activa, quem producit per voluntatem. Habet non eisdem relati

hēt illas tēās n̄ omnino subordinatas n̄ eād rōe se hētes, et n̄ illas respicit pluribus relōibus.

Q.ta 4.a v. relatum qd refertr ad plures tēās qs rā sua plures n̄ efflagitat, ipsos unica relōe respiciat? R. neg. Ita Toncaju et Suarius supra gra qa unum relatum hēt plures tēās qs rā sua n̄ efflagitat hēt se ad quemlibet illorum et ad unum tanqm adequatum: atq relatum hīs plures tēās adequatas respicit illas pluribus relōibus et n̄ unica tn. g. relatum qd refertr ad plures tēās qs rā sua plures n̄ efflagitat ipsos unica relōe respicit.

Rogabis 1.o v. pater plures filios unica relōe an pluribus respiciat. R. pluribus pt ex qa 4. g. paternitas denoiatr pfecte et adequate pater ordinem ad quemlibet filium, an antequam generet 2m. dicitr pater, et postqm genuit 2m. si primus onciat adhuc denominatr pfecte et adequate pater in ordine ad filiu secundum: g. signum ē qd paternitas qua denominabatr pater in ordine ad unum illorum et ad dictam de unitate destructa alia paternitate.

Dices 1.o unicus hīs intellus sufficit ad illos rō tēās: g. unica paternitas ad dictas rō filias attingendas R. 1.a negando ōtiam et rō ē q.a hīs tendit in tēās illas sub ead rōe fcali, n̄ sic pater illorum: et paternitas tendit in substam filij nati, cui n̄ pt eat rō tendere ad dictas natas filiorum subis

quacumque libet e tuis adequatus unius paternitatis? R. 2º. negando etiam quia his est eius efficiens cui non repugnat adesse multas non effectus ipse dicto: et ratio est quia ad tres repugnat aut uni non videtur tendere additio et adequatus tres aut in actione. R. 3º. et sic dicendum de patris esse unum in se multiplicem virtute. et sic dicendum de paternitate.

Dices 2º. duae albedines non possunt esse in eodem homine: ergo neque duae paternitates, saltem non discretas? R. omisso ante neganda etiam cum Suarez disp. 8. sect. 2. non 15. non disimilitudinis est quia omnia absoluta qualia sunt albedines non possunt multiplicari naturaliter in eodem subiecto: et omnia respectiva qualia sunt relationes praedicamentales, imo et transcendentales, maxime non. Ita ex omni earum genere.

1º ex causa formali quia illae duae albedines habent convenientiam in omni similitudine ac effectu formali, neque una plus habet aliquid minus, quam alia non exhibeat: at duae paternitates licet in specie conveniant, differunt in numero quia 1ª denominat illum tantum patrem in ordine ad filium primogenitum. et 2ª in ordine ad filium 2º genitum: sic visio petri denominat illum hominem videntem in ordine ad petrum. et visio pauli eundem hominem videntem in ordine ad paulum, licet ergo visiones conveniant in specie, differunt in numero et specie.

2º ex causa finali quia non aderet ...

380

pfluum: cum igitr actia absoluta eiusd. rõ effir Gstituerent, nec in numere differrent, superfluum eet unum illorum, nec actã intendi pöt: at actia respectiva ad diversa munia dedicantr et pöt in exples: ergo ut nec.a actã intendantr ad illa munia ut adduxi supra.

3.o ex cã agente q.a qn actia sunt omnino silia ut sunt actia absoluta agens quantum sibi pfecte passum assimilat: ergo n. e. cur intendat aliud pducere in eod passo: at qn n. sunt omnino silia ut n. sunt respectiva cessat hæc rão ac: pin pöt 2.m ab agente suo rõ pduci, ut pducitr spes petri a petro in intell. in oculum qhibat spem pauli (G q.a p 1.am n. erat satis assimilatum agenti q pduxit 2.am.

4.o et ultimo expl. subti q.a sicut nã l.a unica fã substiali unicas spei pfecte actuatr nec pöt naturã duas recipere: ita nã 2.a (G lapis una accidentali fã absoluta pfecte accidentalr actuatr in una spe, q.a alia fã accidentalis absoluta eiusd spei n. ipsi Gstitueret aliqd diversum munus, qd alia n. exhiberet. Aliter se res het in formis respectivis ad aliquem term. extrinsicum sive sint pdicamentales, ut duo paternitates, sive transcendentales, ut duæ visiones altera petri, altera pauli ut supra explicatum e.

Rogabis 2.o: Filius respiciat patrem et matrem p duas relães, an p unicam? R p duas; nõ 2 estrictas: Ita Suarius disp. 47. sect. 17. et cæter. recenti=

tiones. Supponit hæc resolutio utrumque parentem effective concur-
rere ad generationem, quod docuimus in anacephalæosi de generatione
lib. 1°. cap. 4. q. 27. Hoc quod per duas quia mortuo patre adhuc
adhuc filius dicitur filius eius patris: id non potest dici filius
per illam relationem, per quam dicebatur filius eius patris: ergo per aliam
non denuo resultantem: quia antea sit cum relatione ad patrem exi-
stentem: ergo per duas relationes refertur filius ad patrem et ad matrem.
Hoc then. quia illa relatio denominabat filium talem s. filium
per ordinem ad patrem: quia si mortuo patre existeret, adhuc filius
diceretur filius eius patris. Hoc deinde 1am. etiam, quia relatio non res-
ultat denuo nisi detur novum fundamentum proximum: atque ibi non datur
alia nova passio, cum non detur nova generatio ex eo quod pater morit-
ur ut patet: ergo non resultat relatio denuo.

Hoc quod non sit diversa in specie quia relationes
dispiciuntur specie per terminos mutuos, quæ stant sub fundamentis primis:
atque hi mutui nempe parentes quæ stant sub actione generativa sunt
eiusdem speciei et utraque est eius efficiens: ergo relationes quas filius ipsas
respiciunt sunt eiusdem speciei atque in solo numero differunt: quod non licet quamvis
parentes sint natura specie diversi ut filius equus et asina. Si tamen alio
filio admittatur quod denegat concursum effectivum matri, sunt dicendæ
cum Suarez supra n° 14. relationes esse specie diversas, etiam non tunc et
diversa specie relatio, quam pater respiceret filium, et quam mater eundem re-
spiceret.

Argues tamen quam relatum in specie sua vendicat
plures terminos, eos respicit unica relatione: atque filius in sua

381

vendicat patrem et matrem: ergo utrumque unica aspicit relatione.

R. negando Min. quia filius qua talis non vendicat utrumque parentem et potest in Christo D., qui est verus filius Beatae Virginis, quae illam aspicit per relationem eiusdem speciei cum illis per quas alii filii suas aspiciunt matres, ut docet Suarius 2. tomo 3. partis disp. 12. sect. 2. § dico 2., et non habet patrem creatum: Imo multa animantia sine patre a solis matribus nata producuntur.

Argues 2°. pater et mater quando concurrunt, constituunt unam adaequatam causam efficientem filii, quae est illius causa effectiva: atque effectus unica relatione aspicit suam adaequatam causam: ergo filius unica relatione utrumque parentem aspiciet. Probo Min. quia effectus habet unicum fundamentum proximum, nempe unicam passionem: unicum fundamentum proximum non potest esse ratio fundandi duas relationes: ergo effectus unica relatione refertur ad causam adaequatam.

R. negando Min. ad illius probationem distinguo Mai. concedendo de fundamento proximo materialiter accepto: negando de fundamento proximo formaliter accepto. Sicut non eadem actio seu generatio elicitur a patre et a matre et tamen est ratio fundandi duas relationes patris et matris: ita eadem passio prout recipitur in filio a patre, et prout recipitur in filio a matre erit ratio fundandi duas relationes filii ad patrem et ad matrem.

Inferes primo cum Bonino dici duos filios fratres non univoce absolute, quia hoc nomen (filius) apud philosophos et

hēat absolute duo significata requit multiplicaōem tã relationis, qd et suppositi. Et hinc est qd Christus D. habeat duas filiaōes, unam alteram ad æternum Patrem, alteram tã- nam ad Virginem Matrem, n̄ duo sed unicus filius dicetur. ut relatant Suarius supra § dico 3. et Vasques 1a. pte disp. 155.

Qo. 7a.

De specificaōe, ipositiōe et pfectiōe relaōis.

Caput 1m.

De specificaōe relationis.

Q1a. Rlao sumat spēm a fō remoto? n̄ intelligitur qua sumat ab illo spēm tanqm ab aliq intrinsico. Sicut sumit relaō specificaōem a sua dūa, et aliqua entia a suis dif. accipiant suum eē specificum. Qa igitr est an a fō ut ab aliq extrinsico sumat relao specificaōem? Rs affe. loquendo de fō remoto qt stat sub prino. Ita Div. Th. quem sequitur Suarius disp. 47. sect. 17. nō 15. Pbr qa relaō accipit suum eē a fō remoto qt stat sub prino tanqm ad cō nati extrinsica, n̄ intrinsice ipouente relaōem. Go ab illo at sic accipit spe-